

Megemlékezés 2006.október 19-én.

1956. október 23-ára emlékezünk. 1956-ban született valami nagyszerű, kirekesztés mentes, világméretű csoda. „Cseresznye virágok októberben”...lelkendezett Schéner Mihály festőművész, akkor Pestszentimrén tevékenykedő néptanító. Virágcsoda a történelemben, visszhangozta az egész világ.

Márai Sándor szavaival:

„ A világ beszél csodáról,
Papok papolnak bátorságról.
Az államférfi parentálja.
Megáldja a szentséges pápa.
És minden rendű népek, rendek
Kérdik, hogy ez mivégre kellett.
Miért nem pusztult ki, ahogy kérték ?
Miért nem várta csendben a végét ?
Miért, hogy meghasadt az égbolt,
Mert egy nép azt mondta: elég volt. „

A **Time Magazin** a világhálón kérdést intézett az internetezőkhöz, mit tartanak a legjelentősebb eseménynek az adott esztendőben ? Az 1956-os év legfontosabb eseményének a magyar szabadságharcot minősítették.

A londoni **Daily Express** jelentette: A bátorság és hősiesség elérhető közelségbe hozta a szabadságot.

A **New York Times** vezércikkében megállapítja: „Magyarország lovagias és bátor szabadságharcosai sokat nyertek országuknak és a szabadság diadalában reménykedő minden embernek. Egy bátor nép új irányt szabott a történelem menetének.

A **New York Harald Tribune** hangsúlyozza, hogy a magyarországi események után a mai világ többé nem azonos a tegnapival.

1956. október 26-án olvasták fel a Kossuth Rádióban Tamási Áron Magyar fohász című írását. Okulásunkra, hallgassuk meg !

Az idők bénító lázában él a magyar. Történelmünk ezer évén átlobog az emberi génusz üzenete, mely nemzeti hőseink példáit emeli elénk és költőink fénylő szavait idézi. Nincs módunk kitérni a hűség elől ! Tizenegy éve élünk örhelyünkön: ezen a földön; szomjazva az emberi és a nemzeti lét igaz voltára. Éltünk vágyakozásban az enyhület után, de szomjúságunkban itthon a hazugság italát nyújtották nekünk, a világ pedig kotyvasztott főzetekkel kábított minket. Ebben a zavaros veszélyben, a hosszú sóvárgás után emberi és nemzeti létünkben tehettünk-e mást, mint amit tettünk ? Magunk főztünk enyhítő és éltető italt magunknak. A kor, melyben élünk, amelynek az ablakán a jövőbe nézünk, vért csordított ebbe az italba. Örök intelem ez, mely egyformán szól nekünk magunknak és a világnak. Minket arra int, hogy a kor forradalmát magunknak kellett volna végbevinnünk. Mivel ezt nem tettük, hanem ajándékba fogadtuk el, olyan esztendők rakódtak történelmünkre, amelyek hagyományainkat elferdíteni törekedtek, természetünket gúzsba kötötték és jövődönk felől kétségekkel kínoztak. Ebben a hamis és igaztalan állapotban a nép nem találhatta meg nyugodalmát, és alkotó erejét bénaság fenyegette. Ezért kellett megtörténnie annak, ami történik.

A kehely, amelyben magyarok vércsöppjei szentelik meg az éltető italt, a világot arra inti, hogy nagyobb gonddal és tisztább lélekkel örködjék az emberi lét méltósága felett. A hatalmak, amelyek a maguk rendszerében élni jónak és helyesnek látják, adják meg nekünk a lehetőséget, hogy mi is a magunk emberi és nemzeti formánkban élhessünk. Ez a forma nem más és nem is lesz más, mint a társadalmi demokrácia és a nemzeti függetlenség formája. Ezt a formát, kormányzás dolgában, egy nemzeti kormány tudná a nép akaratával megtölteni, a művelődés szellemében pedig a magyar léleknek azok a mesterei, akik az elmúlt évtized alatt is a nép hűségében éltek.

Szenvedő lélekkel áhítjuk, hogy a rontó harcok megszűnjenek, s kérjük az emberi bölcsesség szellemét, hogy a harcok küzdőit igazságtalan ítélet ne érje. Méltó életünkért szóban és cselekedetben a történelemhez fohászkodunk. Fohászkodunk mindnyájan, munkások, parasztok és ifjúság, nemkülönben jövőt álmódó költők, akik mind és mindig rendületlen hívei vagyunk hazánknak „.

1956. nov. 1. Zelk Zoltán üzent a rádió hullámain : Óh, magyar ifjúság! Ti város peremének meggyalázott drága népe, hozzátok könyörgöm, oldozzatok fel bűneimből és fogadjatok magatok közé, mert higgyétek el, a lelkem már régen a tiétek. Isten legyen veletek ti élők és Isten áldjon benneteket ti holtak, akiknek véréből lesz a feltámadás

Ma, amikor mindent elborít a lényegtelenység és banalitás, amikor a TV sátáni módon szinte minden percben a gyilkolási és közösülési ösztönt elégíti ki, a Gonosz (nevezzük nevén: a Sátán) megpróbálja megvezetni a világot. Mégis vallom, hogy még mindig marad bennünk egy tenyérnyi hely a meghódítandó jó számára.

Jókai Annával hiszem, hogy ébreszthetők az emberek. Fel lehet ébreszteni a lelküknek azt a részét, amelyik nem tud megelégedni azzal, hogy a világ arról szól, hogy jobban kell élni.

Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten igéjével is, mondta s üzeni nekünk az emberiség legnagyobbja, Jézus Krisztus. Mert nemcsak jobban kell élni, - bár nem árt, ha jobban élünk, - hanem jobba is kell válni.

A világ nagyon egyszerű, csak bonyolultan él, s ha óvatlan, zavarba téved. Ebben a zavarosban lehet evilági életet élni. Csakhogy ez a világi élet elporlik egyszer. Ami nem porlik el, az a mögötte lévő, amely létrehozta s élteti. Csak ez az örök.

Az ember bizonyos teljességélménnyel születik, s ebben a térben-időben elkezdődik egy küzdelem, amelyben állandó konfrontációban áll a bennünk lévő beavatottság, a külvilág ridegségével. A külvilág szét akarja szedni a benső egységet. A feladatunk, hogy ezt a beavatottságot mindenek ellenére megőrizzük. Ezért próbatétel az élet. Ha az ember nem úgy tekint Istenre, mint vetélytársra, s nem akar álvilágot csinálni, hanem méltó akar lenni Istenhez, akkor az ember felismeri élete értelmét.

Fontos, hogy minden ember megtalálja ezt a viszonyítási pontot, amihez méri a cselekedeteit. Különben nincs erkölcsi normája és

mércéje sem arra, hogy mit cselekedett. Én egy Krisztus központú világban hiszek és bízom. Az emberek még nem tudják igazán, hogy ki ez a Krisztus. Majd az lesz az igazi globalizáció, amikor Krisztus szelleme át tudja hatni az egész földet, majd az lesz a világ globalizációja.

Európa most zavarban van. A depresszió már túljutott és túl van az eufórián is. Európa valódi küldetése csaknem elveszett a két anti szellemiség: a fasiszta lelkiület és a bolsevik tudat okán. A rosszakarat még most sem tétlen, ezért a létrejött Európai Unió után is a határok spiritualizálása mindaddig önáltatás, amíg a nemzetek maguk el nem kezdenek valamelyest spiritualizált életet élni. A másik iránti gyűlölet akkor apad el, ha a részvét a mások iránt végre fölbuzog.

A kiszolgáltatottal szembeni nagyvonalúságon ismerszik meg egy nemzet nagykorúsága s a kisebbségi helyzetbe szorult (szorított) nép méltósága abban van, hogy nem helycserére, hanem igazságos részesedésre törekszik. Önmaga akar lenni, nem a másik ellenére, hanem a másik mellett, vagy vele szövetségben. Ez a jövő Európája.

Klébelsberg Kúnó mondta a maga idejében, hogy háromféle hazafiság van: a síró, a szónokló és a cselekvő.

Én a cselekvő hazafiságban hiszek !

1956 októberében „nemzetegyesítés” valósult meg. Akkor a Kárpát-medence minden magyarja megmozdult.

Kérem, legyenek cselekvő hazafiak !